

Sygn. VUa 7/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Marczyńska

Sędziowie: SSO Agnieszka Leżańska (spr.)

SSR del. Marzena Foltyn-Banaszczyk

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku S. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek apelacji wnioskodawczyni S. Z. od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 22 grudnia 2014r. sygn. IVU

1. *oddala apelację,*

2. *przyznaje adwokatowi A. A. ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego w Piotrkowie Tryb. kwotę 73,80 (siedemdziesiąt trzy złote 80/100) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu.*

Sygn. akt V Ua 7/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 października 2013 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., w sprawie (...) (...), odmówił ubezpieczonej S. Z. prawa do dalszego świadczenia rehabilitacyjnego.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż ubezpieczona po korzystaniu przez okres 8 miesięcy ze świadczenia rehabilitacyjnego odzyskała zdolność do pracy.

Pismem z dnia 4 listopada 2013 roku, ubezpieczona wniosła odwołanie od powyższej decyzji podnosząc, iż istniejące u niej choroby ograniczają jej sprawność psychofizyczną w stopniu uniemożliwiającym pracę. Wskazała, iż z informacji lekarza prowadzącego leczenie rokuje ona wyzdrowieniem po przeprowadzeniu 2 letniej terapii. Ponadto podniosła, iż zaistniała obniżona odporność stanowi zgorzenie dla jej zdrowia w przypadku podjęcia pracy w aptece przez odzyskaniem poprawy odporności.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych pismem z dnia 22 listopada 2013 roku wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, iż zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 grudnia 2014 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt IVU 335/13, Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Podstawę powyższego orzeczenia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego :

S. Z. do dnia 14 lipca 2013 roku korzystała przez okres ośmiu miesięcy ze świadczenia rehabilitacyjnego.

Komisja Lekarska orzeczeniem z dnia 18 września 2013 roku stwierdziła, iż wnioskodawczyni odzyskała zdolność do pracy.

Wnioskodawczyni zgłasza bóle głowy, bóle uszu, utrudnione oddychanie przez nos, bóle gardła, bóle prawej okolicy podżebrowej, nawracającą do 2 – 3 tygodnie gorączkę, ospałość, uczucie przemęczenia, bóle w klatce piersiowej, zawroty głowy, nieostre widzenie, bóle stawów kolanowych i łokciowych, parastezje kończyn górnych i dolnych.

W związku z powyższymi dolegliwościami wnioskodawczyni pozostaje pod opieką lekarza POZ, Poradni Immunologicznej, lekarza psychiatry.

U wnioskodawczyni stwierdzono:

- nawracające stany gorączkowe do obserwacji,
- zmianę ogniskową prawej nerki do obserwacji,
- zespół obniżenia odporności (zespół leniwych granulocytów)
- przewlekłe zapalenie błony śluzowej nosa i gardła,
- próchnicę zębów,
- bóle głowy,
- bóle w klatce piersiowej do diagnostyki,
- zaburzenia funkcji wątroby do obserwacji,
- ekspozycję na kleszcza,
- żylaki kończyn dolnych,
- mieszane zaburzenia lękowe – zaburzenia neurasteniczne,
- zaburzenia osobowości – rysy narcystyczne histrioniczne, egocentryzm, możliwa nieświadomiana agrawacja dolegliwości

Podjęcie pracy przez wnioskodawczynię może spowodować zmniejszenie zaburzeń nerwicowych i problemów osobowościowych. Rodzaj wykonywanej pracy wymusza kontakty społeczne i zmniejsza koncentrację na swoich dolegliwościach, zmniejsza mechanizmy projekcyjne, somatyzacyjne. Izolacja społeczna osobnicza przy stwierdzonych cechach osobowościowych może nasilać istniejące zaburzenia.

Po zakończeniu w dniu 14 lipca 2013 roku, ośmiomiesięcznego okresu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, wnioskodawczyni **z przyczyn psychiatrycznych nie jest nadal niezdolna do pracy** i nie kwalifikuje się do świadczenia rehabilitacyjnego.

Stan zdrowia wnioskodawczyni nie uległ poprawie, a wręcz pogorszył się, albowiem u wnioskodawczyni zdiagnozowano kolejne schorzenia.

Dokonując oceny materiału dowodowego, Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne i nie budzące wątpliwości dowody w postaci dokumentów zebranych w aktach sprawy oraz dokumentów zawartych w załączonych aktach organu rentowego.

Dokonując oceny sporządzonych na potrzeby niniejszej sprawy opinii biegłego z zakresu chorób wewnętrznych T. N. (1) i z zakresu psychiatrii J. B. (1), Sąd Rejonowy wskazał, iż J. B. (1) w swojej opinii pisemnej głównej oraz w opinii uzupełniającej szczegółowo, jasno i logicznie odpowiedział na zadane przez Sąd Rejonowy pytanie, a odnosząc się do zarzutów wnioskodawczyni, szczegółowo odpowiedział na argumenty S. Z.. W ocenie Sądu I instancji, opinia biegłego jest zupełna i wystarczająca do dokonania ustaleń w niniejszej sprawie, co skutkuje bezzasadnością wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego psychiatry. Nadto Sąd Rejonowy wskazał, iż sam fakt, że strona nie zgadza się z należycie umotywowanymi wnioskami biegłego, nie jest podstawą do dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych.

Odnosząc się do opinii biegłego T. N. (1), Sąd Rejonowy wskazał, iż biegły w swojej opinii skoncentrował się na kwestii niezdolności do pracy powódki, pomijając tym samym kwestię pozytywnej prognozy, czyli ustalenia, czy czas korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego pozwoli na odzyskanie przez wnioskodawczynię zdolności do pracy. Sąd Rejonowy zgodził się z ZUS, iż kwestia ta ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wyjaśnieniem tej kwestii są, jak wskazał Sąd Rejonowy, zeznania wnioskodawczyni, która wskazała na dalsze pogorszenie się stanu jej zdrowia. Twierdzenie to należy odnieść do ustalenia biegłego psychiatry, który wskazał, iż to podjęcie pracy może spowodować zmniejszenie zaburzeń nerwicowych i problemów osobowościowych u wnioskodawczyni, a tym samym zmniejszyć objawy somatyzacyjne, a dalsza izolacja społeczna wnioskodawczyni może nasilać istniejące zaburzenia.

Zdaniem Sądu Rejonowego, powyższe wskazuje na brak spełnienia powyższej przesłanki, czyli brak zaistnienia podstaw do ustalenia, że czas korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego pozwoli na odzyskanie zdolności do pracy. Wynika to także z faktu, iż ewentualny okres korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego minąłby w listopadzie 2013 roku, a według stanu z grudnia 2014 roku stan zdrowia wnioskodawczyni, jej zdaniem, od tego czasu nie poprawił się, a wręcz uległ dalszemu pogorszeniu.

W oparciu o powyższe ustalenia Sad Rejonowy uznał, że odwołanie jest nie zasadne.

Zgodnie z przywołanym przez Sąd Rejonowy art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. nr 60, poz. 636 ze zm.), świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy.

Biorąc pod uwagę treść art. 18 ust. 2 ww. ustawy kluczowym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było zatem, czy po 22 listopada 2013 roku – zakończeniu okresu korzystania przez 4 miesiące ze świadczenia rehabilitacyjnego, wnioskodawczyni była nadal niezdolna do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja mogły jej przywrócić zdolność do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych zajął stanowisko, iż po zakończeniu powyższego okresu wnioskodawczyni była zdolna do pracy, opierając się na orzeczeniu Komisji Lekarskiej ZUS.

Wnioskodawczyni podnosiła, iż ustalania ZUS były błędne.

Biorąc pod uwagę treść opinii biegłego J. B., Sąd Rejonowy stwierdził, że po zakończeniu ośmiomiesięcznego korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego wnioskodawczyni odzyskała z punktu widzenia psychiatrii zdolność do pracy i nie przysługiwało jej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego. Dalej Sąd I instancji wskazał, iż podniesiony przez biegłego fakt powrotu do pracy mógł stanowić okoliczność konieczną dla procesu zdrowienia. Jak wynika z poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń, wnioskodawczyni nadal nie świadczy pracy i z punktu widzenia internistycznego stan jej zdrowia nie uległ poprawie, a wręcz pogorszeniu, skutkując brakiem zaistnienia przesłanki – pozytywnych rokowań odzyskania zdolności do pracy. Nadto Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na podniesiony przez wnioskodawczynię w odwołaniu argument, iż jej schorzenie wymaga dwuletniego okresu leczenia, a więc przekracza on maksymalnie możliwy 12 miesięczny okres korzystania świadczenia rehabilitacyjnego, po którym ubezpieczona winna odzyskać zdolność do pracy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że stanowisko organu rentowego było prawidłowe, uznając tym samym odwołanie S. Z. za bezzasadne i podlegające oddaleniu.

Powyższy wyrok zaskarżyła w całości apelacją wnioskodawczyni – reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, zarzucając niniejszemu orzeczeniu:

- naruszenie prawa procesowego tj. art.233 k.p.c., poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego tj. opinii biegłego T. N. (2) oraz biegłego J. B. (1), co skutkowało bezpodstawnymi ustaleniami w zakresie oceny, czy czas korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego pozwoliłoby na odzyskanie przez wnioskodawczynię zdolności do pracy;

- naruszenie prawa procesowego tj. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art.286 k.p.c., poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu psychiatrii.

Wskazując na powyższe wnioskodawczyni wniosła:

- o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uwzględnienie odwołania i zmianę zaskarżonej decyzji w całości oraz przyznanie wnioskodawczyni prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na dalszy okres, ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania .

Dodatkowo wnioskodawczyni wniosła o zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego świadczonego z urzędu za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest niezasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Przedstawione przez Sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku ustalenia faktyczne są prawidłowe i znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym sprawy, dlatego też Sąd Okręgowy w pełni je akceptuje i przyjmuje za własne. Odnosząc się zaś do zarzutów skarżącego stwierdzić należy, iż są one niezasadne. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wbrew stanowisku apelującego, Sąd I instancji dokonał wszechstronnej oceny zebranych w sprawie dowodów, wyprowadzając z nich wnioski logicznie prawidłowe, zarówno przy ocenie każdego dowodu z osobna, jaki powiązując wszystkie wnioski w logiczną całość. Wszak pamiętać należy, iż ramy swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 KPC) wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.06.1999 roku, II UKN 685/98, OSNP 2000/17/655). Dla skuteczności więc zarzutu naruszenia art. 233 § 1 KPC nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego

odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (wyr. SA w Szczecinie z 19.6.2008 r., I ACa 180/08, OSA 2009 Nr 6, s. 55). Co więcej, skuteczne postawienie takiego zarzutu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął sąd, wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu (wyr. SA w Poznaniu z 21.5.2008 r., I ACa 953/07, niepubl., wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28.06.2013 roku I ACa 221/13, LEX 1353604; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23.07.2013 roku IACa 90/13, LEX 1356578).

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy uznać należy, iż skarżący w żaden sposób nie wykazał, w jakim zakresie Sąd Rejonowy uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego ustalając, iż wnioskodawczyni z punktu widzenia schorzeń psychiatrycznych odzyskała zdolność do pracy, jednakże inne zdiagnozowane u niej schorzenia w postaci: m.in. nawracających stanów gorączkowych, zespołu obniżenia odporności (zespół leniwych granulocytów), przewlekłego zapalenia błony śluzowej nosa i gardła, bólów głowy, skutkująco prawdą jej niezdolnością do pracy, ich zaawansowanie jednak, nie rokuje odzyskania zdrowia przez wnioskodawcę w ciągu czterech miesięcy, jak wskazywał biegły-specjalista chorób wewnętrznych T. N. (1). Wszak, jak słusznie wskazał Sąd I instancji, ewentualny okres korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego minąłby w listopadzie 2013 roku, a według stanu z miesiąca grudnia 2014 roku, stan zdrowia wnioskodawczyni, co potwierdziła w swoich zeznaniach przesłuchiwana na rozprawie w dniu 11 grudnia 2014 roku w charakterze strony, nie poprawił się, a wręcz uległ dalszemu pogorszeniu. Potwierdzeniem powyższej okoliczności stanowią złożone przez wnioskodawczynię, na rozprawie w dniu 11 grudnia 2014 roku, zaświadczenia lekarskie o aktualnym stanie zdrowia, wystawione przez lekarza chorób wewnętrznych A. K. wskazujące, iż wnioskodawczyni od roku leczona jest z powodu przewlekłych nawracających infekcji dróg oddechowych, z powodu których jest niezdolna do pracy (dowód: zaświadczenia lekarskie k-148,149). Zgodnie zaś z treścią art.18 ust.1 i 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. U z 2010 roku nr 77, poz. 512 z późn. zmianami), świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego **jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy**. Wypada również dodać, że stosownie do treści art. 18 ust. 2 wymienionej ustawy świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

W tym miejscu wskazać należy, iż skarżący podnosząc zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 k.p.c. nie podniósł zarzutu naruszenia wskazanego powyżej przepisu art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, a więc zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy naruszenia prawa materialnego.

Odnosząc się zaś do zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji prawa procesowego tj. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art.286 k.p.c., poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu psychiatrii wskazać należy, iż art.227 k.p.c. nie może być przedmiotem naruszenia sądu, ponieważ nie jest on źródłem obowiązków ani uprawnień jurysdykcyjnych, lecz określa jedynie wolę ustawodawcy ograniczenia kręgu faktów, które mogą być przedmiotem dowodu w postępowaniu cywilny (por. wyrok sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008 r., II UK 327/07, LEX nr 496393).

Dokonując natomiast oceny zasadności wniosku skarżącego o dokonanie kontroli postanowienia Sądu I instancji o oddaleniu wniosku o dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego psychiatry stwierdzić należy, iż może ono zostać jej poddane, z uwagi na zgłoszenie przez pełnomocnika wnioskodawczyni, na rozprawie w dniu 11 grudnia 2014 roku, zastrzeżenia do protokołu w trybie art. 162 k.p.c. Dokonując merytorycznej oceny wydanego przez Sąd Rejonowy postanowienia w przedmiocie zgłoszonego przez skarżącą wniosku dowodowego, Sąd Okręgowy stwierdza, iż jest ono prawidłowe. Wszak Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłego psychiatry J. B. (1), który po zapoznaniu się z całokształtem dokumentacji lekarskiej, dotyczącej przebiegu leczenia ubezpieczonej, przeprowadzeniu jej

przedmiotowego badania w dniu 21 marca 2014 roku, uzyskaniu stosowanego wywiadu lekarskiego sporządził opinię, którą zasadnie Sąd I instancji uznał za zupełną i odpowiadającą wymogom określonym w przepisach prawa. Pełnomocnik wnioskodawczyni zaś, kwestionując poprawności i wiarygodność przeprowadzonego w sprawie i w istocie rozstrzygającego dowodu z opinii biegłego psychiatry, nie zdołał wskazać uchybień, które mogłyby dyskwalifikować ów dowód, czy umniejszać jego wiarygodność, bądź moc dowodową.

W tym miejscu wskazać należy, iż opinie biegłych podlegają, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz co odróżnia je pod tym względem, to szczególne dla tych dowodów kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (zob. wyrok SN z 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, opubl. w LEX nr 77046). W efekcie specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienia przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Tymczasem pełnomocnik wnioskodawczyni kwestionując opinię biegłego psychiatry nie przedstawił żadnych konkretnych merytorycznych zarzutów pod jej adresem, podkreślić zaś należy, iż polemika oraz dezaprobaty wnioskodawczyni w stosunku do wniosków biegłego - niekorzystnych z punktu widzenia jej interesów w sprawie - nie mogły stanowić skutecznej podstawy dla uznania wadliwości wydanego przez Sąd I instancji orzeczenia. Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoriyczne i przekonujące dla sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczność za wyjaśnioną, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108). Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, okoliczność zaś, że opinia biegłego nie ma treści odpowiadającej stronie, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii. Potrzeba powołania innego biegłego (instytutu) powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony (postanowienie SN z 3 września 2008 r., I UK 91/08, opubl. w LEX nr 785520). Wniosek strony o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności winien zawierać konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem. Dodatkowo - jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 grudnia 2011 r., w sprawie II CSK 141/11 (LEX 1110969) - uzasadnienie opinii biegłego powinno wskazywać między innymi opis sposobu i metody badania i wskazywać jego podstawy. Zastrzeżenia strony mogą dotyczyć także elementów opinii, jeżeli wpłynęły ona na wnioski biegłego. W takiej sytuacji strona, która je kwestionuje ma prawo dowodzić swoich twierdzeń w każdy sposób przewidziany w kodeksie postępowania cywilnego. Jeżeli wiadomość o istnieniu takich dowodów powzięła po zakończeniu postępowania przed sądem pierwszej instancji, to wniosek o ich przeprowadzenie powinna zgłosić w apelacji wraz z uzasadnieniem wskazującym, że wcześniej ich powołanie nie było możliwe lub potrzebne (art. 386 § 1 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 381 k.p.c.).

Tymczasem reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika wnioskodawczyni, nawet po przeprowadzeniu przez sąd rejonowy dowodu z pisemnej uzupełniającej opinii powołanego w sprawie biegłego, ograniczyła się jedynie do oświadczenia, że opinia biegłego jest kwestionowana oraz wniosła o dopuszczenie dowodu z innego biegłego na tożsamą okoliczność, nie motywując w istocie swojego żądania w żaden sposób i nie zgłaszając już żadnych innych wniosków dowodowych. Wobec treści zarzutu dotyczącego oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i odniesienia go do realiów występujących w niej Sąd Okręgowy uznał podniesione przez apelującego twierdzenia wadliwej oceny dowodów za niesłuszne tym bardziej, iż skarżący nie kwestionował poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych.

Dlatego też, mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do wydania orzeczenia zgodnego z wnioskiem zawartym w apelacji i na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił, jako bezzasadną.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie § 19 w związku z § 13 pkt 1 § 12 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2002, Nr 163, poz. 1348 ze zm.).